

NA MOJEM VRTU JE ZRASLA ČRNA VRTNICA

Nekega lepega spomladanskega dne mi je mama naročila, naj pospravim svojo sobo, in jaz sem se takoj lotila dela. Začela sem pri polici s knjigami, kjer sem našla knjigo mojega pradedu Mihaela z naslovom »NENAVADNE RASTLINE«.

Takoj sem jo odprla in začela preverjati kazalo. Naslov »ČRNA VRTNICA« je takoj pritegnil mojo pozornost. Odprla sem na strani 69 in začela z zanimanjem brati. Poleg besedila pa je bila prilepljena vrečka s tremi drobnimi semeni. Podrobno je pisalo, kako jih moram posejati, katere besede moram izreči in kolikokrat jih moram ob tem ponoviti.

Že sem bila na svojem malem vrtilčku, z orodjem v eni roki in semeni v drugi. Za svojo črno vrtnico sem izbrala miren in sončen kotiček ob veliki, stari bukvi. Skrbno sem pobrala kamenje s tal, populila plevel in razrahljala zemljičo. Semena sem pokrila s prstjo in izgovarjala čarobni izrek: »BIM, BOM NAJ POČI GROM, NAJ NEBO SE ZAISKRI IN NAJ ČRNA VRTNICA ZACVETI. NOČNA KRALJICA UKAZUJE, NAJ TA ČAROVNIJA DELUJE!« Urok sem trikrat ponovila, se zavrtela in pihnila v dlani.

Ko sem se naslednje jutro zbudila, sem se hitro oblekla in nestrpno stekla na vrtilček. Okoli njega pa se je ovijalo dolgo gosto trnje! Izgledalo je precej zastrašujoče. Začudeno sem se ozrla v nebo, saj je bilo mračno, oblačno in skrivnostno. Vsi sosedje so zamišljeno hodili okrog svojih domov in nesrečno gledali predse ... Sosed Max svoji ženi ni povedal, da je izgubil službo, mala Meta je pred družino skrivala, da je pri matematiki dobila cvek, sosedo Katarino pa so ravno obvestili, da se mora izseliti iz stanovanja.

Stopila sem čez prag svoje hiše in zagledala svojo družino. Mama je sedela v naslonjaču in tiho jokala. Oče je sredi sobe kar stoje spal in glasno smrčal. Brata pa sta me pogledala s strahom v očeh. Hitro sta se skrila pod mizo. Ves prizor je bil zelo čuden. Umaknila sem se v svojo sobo in še enkrat prelistala pradedovo knjigo. Šele takrat sem opazila, da je pod naslovom »ČRNA VRTNICA« v oklepaju s čisto majhnimi majcenimi črkami zapisano: »IZREDNO NEVARNO!« Strahoma sem začela brati stranske učinke: »Če semen ne zaliješ s čisto deževnico, bo vse ljudi v dolini prevzela močna zaspanost, bolečina, strah, žalost, nesreča...« Takrat sem se zamislila nad tem, kaj sem naredila.

Hitro sem stekla iz hiše po deževnico in tam ugotovila, da moram najprej priti mimo trnja. Z lopato sem poskusila izkopati korenine, ampak ni šlo. Splezala

sem na visoko bukev, da bi skočila na sredo trnja in tako prišla do vrtnice. Videla sem, da tudi to ne bo prava rešitev. Preizkusila sem še več idej, a nič ni delovalo. Nazadnje sem se domislila, da bi se lahko oblekla tako, da me ne bi bodlo, in se splazila pod trnje. Uspešno sem prišla do vrtnice in jo zalila s čisto deževnico.

Takoj se je razjasnilo nebo in pokazalo se je radostno sonce. Stopila sem v hišo in zagledala mamo, ki se je z očetom smejala, brata pa sta se razigrano lovila po sobi.

Naslednje jutro sem stekla skozi vrata in zagledala na trnju najlepše črne cvetove vrtnic, kar jih je dotlej videl svet. Ljudje so bili spet pomirjeni in vse je bilo kot običajno.

Zelo sem bila ponosna na svojo črno vrtnico, saj je bila res nekaj posebnega, kot sva posebna jaz in tudi ti, ki to bereš. In naslednjič zagotovo preberem tudi vse v malem tisku, kajti tam se skrivajo vse skrivnosti. Kaj pa ti?

Nika Slovša, 4. a, OŠ Horjul